

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

Inovare versus standardizare

Inovarea și standardizarea, nu neapărat cu înțelesul lor tehnic perceput în mare parte în prezent, au existat de când lumea și reprezintă succesiunea repetată a binomului *provocare-stabilizare*, simbolizată și prin romboidele din Coloana fără de sfârșit a lui Constantin Brâncuși, ca un mod concret de manifestare a ciclicității universale.

Într-o gândire sistemică, această noțiune biconceptuală reunește cele două forme de răspuns ciclic-exponențial, inovarea reprezentând aspectul ciclic, iar standardizarea pe cel exponențial. Când ceva anume, un produs sau o activitate, a ajuns la desăvârșire prin eforturi cumulative, devenind în final o soluție standard, vine un „nebul”, ca să folosesc o expresie populară, și dă totul peste cap. Și ... reînțepe ciclul!...

Inovare și standardizare există în orice, dar, doar pentru această analiză, voi face o abordare separată între tehnică și viață, pe de o parte, și societate, pe de altă parte. Ambele forme de inovare, ca regulă de evoluție, sunt *sistemice*, dar diferă ca formă de răspuns.

Inovarea în tehnică evoluează exponențial, conform unui răspuns de ordinul unu. După enunțarea ideii inovatoare, urmează o serie de investiții, care presupun activități și costuri, menite să aplice practic invenția, iar în final, în cazul fericit, apar o serie de rezultate economice și/sau sociale, din care se prelevează și recompensa inventatorului. Dintre cele două tipuri, inovarea tehnică este aceea mai pașnică.

Deci, în cazul inovării tehnice, întâi plătești și apoi câștigi.

Inovarea în viață are o derulare sinusoidală, iar prima alternanță este pozitivă și are amplitudinea maximă, conform curbei suprareglajului din forma de răspuns de ordinul doi. La această formă de inovare, recompensa maximă se obține chiar la început, urmând ca eforturile de aplicare să se facă ulterior, motiv pentru care procentul de abandon este, uneori, semnificativ. Exemple de inovare în viață: căsătoria, apariția copiilor, adoptarea unor copii sau a unor animale de companie, plecarea definitivă din țară etc., dar cele mai multe invenții de acest fel vin, în epoca pe care o trăim, din politică, adevărate experimente sociale făcute pe oameni, unde inițiatorii își iau câștigul imediat, după care nu mai urmează nimic.

Deci, în cazul inovării în viață, întâi câștigi și apoi (ar trebui să) plătești.

Standardizarea, atât pentru inovarea tehnică cât și pentru viață, are menirea să stabilizeze evoluția pe termen mai lung, fiind o activitate de durată, ceea ce o face mai puțin atractivă. Un alt aspect care face ca inovarea să fie mai spectaculoasă decât standardizarea este și acela că inovarea se practică la persoana întâi, *inventatorul*, care devine un erou, pe când pentru cealaltă, nu apare în prim plan atât de evident *standardizatorul*.

Aceste activități se deosebesc și din punctul de vedere al tratării dreptului de proprietate, invențiile intrând în zona proprietății industriale, iar standardizarea în categoria drepturilor de autor, adică prima te duce cu gândul la profit, iar a doua îți sugerează ideea de artă, ajungând, a nu știu câta oară, la dilema: *a fi sau a avea?*

În prezent, pe plan național și internațional, sunt evoluții semnificative în ambele domenii. În inovarea tehnică, diversitatea este în continuă creștere, urmând, în principal, prioritățile din Dezvoltarea Durabilă și Globalizare.

În evoluția vieții apar mutații importante în problemele familiei, educației, migrației, deznationalizării etc. La inițiativa Organismului Mondial al Standardizării, a fost făcut și un pas care unește inovarea și standardizarea, unul dintre ultimele comitete tehnice înființate la ISO fiind cel din domeniul managementului inovării.

Încă o dată, în interminabilitatea acestor pași, inovarea face provocarea, iar standardizarea calmează piața, și, din păcate, în cazurile sociale, de cele mai multe ori, inovarea este boala, iar standardizarea ar trebui să fie leacul.

Trăim vremuri agitate, se inovează prea mult în societate, chiar și atunci când nu este cazul, existând modele verificate, care au dat rezultate, și nu ar trebui să tot schimbăm într-una! În prezent, omenirea și România au nevoie de mai mult spirit standardizator!

Ioan GANEA-CHRISTU

TOAMNA SE NUMĂRĂ BOBOCII

Așa se zice în înțelepciunea populară când se numără bobocii păsărilor - la general, rațe, găște - în special, care au ajuns la maturitate și pot trece cu bine iarna. S-a extins apoi la tot ce se poate număra de ziua recoltei (la alte popoare „ziua recunoștinței”), rezultatul muncii văzându-se la sfârșit de campanie agricolă: dovlecii expuși la concursurile de „kilogramaj”, boabele de struguri și mustul, știuleții de porumb atârând în pănușele împletite, bobocii de tufănele sau crizanteme, gutuile puse la păstrare în ferestre etc.

Aș vrea să amintesc și de bobocii clasei I ai școlii generale sau de adolescenții anului I, cu balul tradițional al studenților la care putem să numărăm perechile pe ringul de dans: boboace cu boboci, sau Doamne ferește!, boboace cu boboace ori, boboci cu boboci. Va fi mai dificil la grupuri...

La numărătoarea de anul acesta au rezultat: X = boboci cu boboace; Y = boboci cu boboci; Z = boboace cu boboace, iar în urma referendumului s-a constatat că Y + Z ≠ 0! sau ≠Φ!

Trebuie să se ia măsuri - prin ordonanță de urgență!

Iulian POPESCU SURGHUNIT LA O MĂNĂSTIRE... DE MAICI!

(fragment din romanul apărut la Editura „SITECH”, Craiova, 2013)

[În anul 1848 Milică, țârcovnic într-o comună din Mehedinți, un om foarte puternic, a plecat călare spre București ca să cunoască țara.]

(continuare din numărul 22)

- Nea Costică nu e prea fin, să vedeți voi pe Domnul Polcovnic. Ieri când am intrat la maica stareță, dumnealui, la fel, o mângâia pe picioare, tare dulce...

- Asta nu-i nimic! S-o vedeți pe Tanti Ioana, cum o mângâie pe maica iconoamă. Am văzut-o eu de mai multe ori.

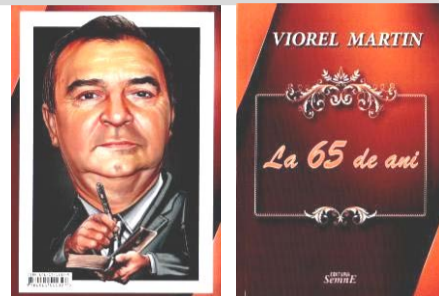
- Eu am surprins într-o seară cum Domnul Polcovnic se hârjonea cu Tanti Ioana...

- Iar eu l-am văzut pe Nea Costică tot cu Tanti Ioana...

Cum discuția maicilor o cam luase razna, Milică n-a mai putut suporta. S-a ridicat și s-a dus la ele.

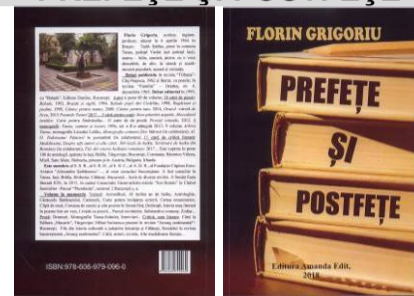
Apariții recente

Viorel MARTIN La 65 de ani

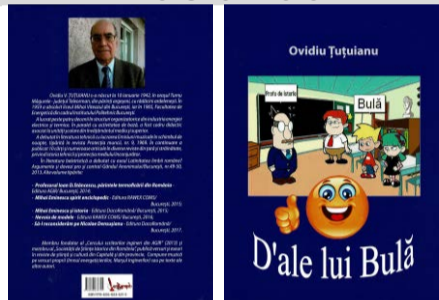
Editura SemnE

Florin GRIGORIU PREFEȚE ȘI POSTFEȚE

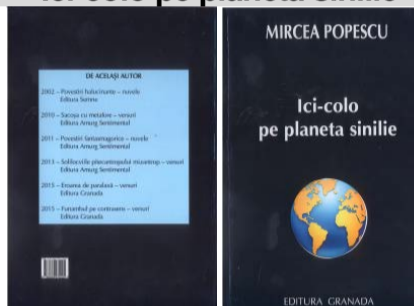
Editura Amanda Edit

Ovidiu ȚUȚUIANU D'ale lui Bulă

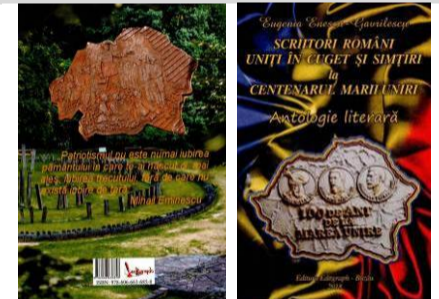
Editura Editgraph - Buzău

Mircea POPESCU Ici-colo pe planeta sinilie

Editura Granada

Eugenia ENESCU - GAVRILESCU SCRIITORII ROMÂNI UNIȚI ÎN CUGET ȘI SIMȚIRI LA CENTENARUL MARI UNIRI

Editura Editgraph - Buzău

Alexandru Ionuț Mihai ÎNGERUL DE PE CALEA VICTORIEI

Editura Amanda Edit

Cornelia Violeta POPESCU

Gânduri pentru centenare

Decât un Babel mai înalt decât a fost vreodată', sau floarea-soarelui pe-un câmp minat, Eu aș alege cerul pe pământ și curcubeul legământ, copacul vieții prin livezi și păsări paradis plutind prin vis, cu îngeri îmbrăcați în ii din flori nemuritoare, vii, sfințind câmpuri de cruci, coloana infinită și troițe la răscruci.

Voi ... ce ați alege, oare? Un sol mareț și legi umilitoare? O mamă cu milioane de copii tăcuți în dormitorul gol? O rapsodie prefăcută-n scâncet, preluând unui asfințit? Un teatru de păpuși trase pe sfoară sau unul gătit pentru război? Mult circ servit cu pâine amară, și chiar cu viața voastră din plin plătit?

Peste a Maicii Domnului Grădină pogoară-n veci sfânta Lumină, în dar pentru suflarea românească să ia aminte să-nflorească!

Mircea POPESCU
Van Gogh

Van Gogh mi-a dăruit câteva dintre tablourile sale i-am mulțumit și i-am dăruit și eu câteva dintre poeziile mele Van Gogh le-a citit cu atenție apoi s-a dus la baie când s-a întors am observat că-și tăiași și cealaltă ureche

Colțul epigramiștilor

Optimism și amăgire
Cică vom trăi mai bine,
Fără lipsuri și suspine,
Iar speranța ne e vie,
Doar mai rău să nu ne fie!
Vasile Vulpașu

Pila
O unealtă dintr-o mie,
O figură anodină;
Pentru unii meserie,
Pentru alții... trambulină!
Viorel Martin

Paradox feminin
Vecina mea, se poate spune,
E-un paradox, în felul său,
Am despre ea doar gânduri bune,
Dar când o văd, îi pun gând rău.
Dan Norea

(din Revista Epigrama de Strehaia, Nr. 12, 2018)

- Doamne, ce mi-au auzit urechile. Va să zică în halul acesta au ajuns mănăstirile noastre? Cu repetarea injurărilor necredincioșilor și cu dezmățul cu nea Costică, Domnul Polcovnic, ba chiar cu Tanti Ioana. Mă mir că nu vă trăsnește Dumnezeu pentru aceste fărădelegi! Aflați *doamnelor*, că doar nu pot să vă mai zic maici, că eu sunt om credincios, ba sunt și țârcovnic, și sunt indignat de ce am auzit! Am să raportez la înalt președintele.

Maicile... au început să rădă.

- Doamne pedepsește-le! După ce că fac numai rele, când le spui cu frumosul că greșesc, încep să rădă.

- Și, mă rog, care sunt necuviințele făcute de noi?

- Bine, să trecem peste injurăturile omului acelaia, dar să primiiți bărbați aici, în văzul tuturor, ba și femei destrăbălate...

- Care bărbați? Care destrăbălate?

- Lăsați că am auzit eu bine, deși mai bine nu auzeam! Nea Costică, Domnul Polcovnic și tanti Ioana...

Maicile nu se puteau opri din răs, iar Milică era gata să turbeze.

- Nu înțeleg ce e de răs aici. E de plâns!

- Păi aia e, că n-aveți dreptate.

- Doar am auzit cu urechile mele. Tăgăduiți ce ați vorbit?

- Nu tăgăduim. Numai că degeaba ne acuzați. Ei bine, domnule, aflați că Nea Costică și Domnul Polcovnic sunt doi... motani adevărați, iar Tanti Ioana e o pisicuță tare nostimă!

- Și de ce le-ați dat asemenea nume?

- De aia, ca să ne mai distrăm și noi!

Dezumflat, Milică s-a trântit la pământ și a început un răs... De acela sănătos! Maicile au răs și ele.

După un timp, maica cu visul s-a ridicat și a mers la biserică, intrând evlavioasă. Imediat s-a auzit un țipăt disperat și o bufnitură. O altă maică s-a dus repede să vadă ce s-a întâmplat. Acum s-au auzit două bufnituri, de tonalități diferite și alt țipăt.

Celelalte, dar și Milică, au alergat, fiind siguri că se întâmplase ceva. Și chiar se întâmplase. Două maici au leșinat imediat, celelalte au început să se jelească.

- Doamne, Dumnezeuule, iartă-ne pe noi păcătoasele! Unde s-a mai pomenit ca Necuratul să intre în biserică?

Da, așa era. Necuratul, sub forma unei capre, ba nu, a unui țap, se afla sprijinit pe picioarele dinapoi, iar cu cele dinainte se ținea de strana țârcovnicului și cu limba smulgea câte o foaie din ceaslov pe care o mesteca liniștit. Mâncase deja o bună bucată dintr-o slujbă, însă nu mânca la întâmplare, ci alegea doar foile mai colorate, care semănau cu florile din iarbă...

Auzind țipetele maicilor, „Necuratul” coborî picioarele din față, își plecă bine capul și pomi în viteză spre maici să le pocnească, așa cum făcuse cu a doua maică. Numai că nu-i merse! Milică îl așteptă calm, îi opri mersul prin zădărnici și apoi îl prinse bine de alt picior, îl aburcă în cărcă și ieși cu el din biserică. Maicile care nu leșinaseră îl urmară. Milică ieși cu el din curtea bisericii, pe poiană, unde o babă era speriată că-i dispăruse țapul, iar acum se bucura mult că i se adusese...

Maicile s-au închinat, s-au întors la colegile leșinate și le-au trezit, liniștindu-le.

- De, maicilor, zice Milică, dacă lăsați poarta și ușa bisericii deschisă... lată că mai vin și lighioane.

- Numai maica cu visul e inovată, doar ne speriasă cu acea capră... Cum să nu te sperii când vezi la strană... un țap?

Au intrat în biserică unde o maică și Milică s-au uitat la ceaslovul „mâncat parțial”, apoi au început amândoi să cânte din același ceaslov, ceva despre înlăturarea Necuratului.

A venit și maica stareță, cu Domnul Polcovnic după ea, dar acesta n-a fost lăsat să intre în biserică, ceea ce de fapt el știa, domeniul lui fiind limitat...

ULTIMII BANI

Marilena CARAGHIAUR

Serina își cumpărase un album cu picturi. Entuziasmul îi alunecase de pe umeri șalului. Grăbea să-și ia o pâine – atâția bani îi mai rămăseseră.

Dinaintea ei căzu de pe streșină potop de zăpadă. A vrut să ocolească dar a chemat-o un scheunat înăbușit. S-a repezit cu pachetul, a răscolbit mormanul alb, și a dat peste un bătrân ținând un câțel la piept.

- Omule, vino la mine să-ți dau un ceai, să te încălzești. Vorbesc mâine să te ia la un cămin.

- Nu vreau nimic decât o pâine.

- Dar câțelul? Întrebă Serina.

- Dacă-mi dai de-o pâine iei câinele. Voiam să-l vând. E de rasă. Da' acum n-am pe cine întreba.

La toți le e frig și nu le pasă de nimic.

- Păi... de-o pâine îți dau, dar mai mult chiar nu am.

- Da' iei câinele? N-a mâncat, n-a băut. Mi-e milă. L-am găsit și mi-ar fi prins bine o recompensă.

Dacă-l iei și-i găsești stăpânii, adu-mi și mie ceva din ce ți-or da, că aici stau mereu: iamă-vară.

Serina a scos banii de pâine și a săltat câțelul care i-a lins mâna. L-a pus într-o sacoșă, întâi pe el și alături pachetul cu albumul.

O copleșiseră gândurile în drum spre casă. Copil de la orfelinat luat de o familie cumsecade, îngrijit, educat, își pierduse binefăcătorii într-un accident. Ingineră, drăguță, cuminte, a iubit și a primit stigmatul încrederei ei. Au trecut ani buni de când serviciul, florile din casă și cărțile îi ocupau zilele.

Deja se gândea că va face o mămăliguță cu lapte și vor mânca amândoi – ea și câțelul. Și el, sărăcuțul, nu mișcă în sacoșă. „Da, gândea Serina, alături de atâția pictori iluștri, rămâi fără grai... Dar mâine? Măine e mâine. Voi vedea. Mai am ceva în cămară, în frigider. Nu murim de foame!”

Când l-a închis în baie, câțelul a certat-o cu un lătrat.

La serviciu era știută drept o taciturnă. Colegii o lăsau în pace. Au venit abonamentele și cineva a strigat:

- Care vrei o recompensă grasă de tot? Un câine pierdut. Dacă l-ai găsit, om te-ai făcut. Da' de unde să-l iei? Pe unde s-o fi ascuns dihania în ninsoarea asta?! Grea treabă! Nu l-a găsit careva dintre voi?

Toți au răs și și-au văzut de lucru.

În pauza de prânz Serina a parcurs cu înfrigurare rubricile și și-a notat în memorie locul cu anunțul, apoi și-a mâncat pachetul. Abia aștepta să ajungă acasă. Îi părea că orele se târaie ca o lavă.

Cum a răscuit cheia în broasca ușii, a început lătratul câțelului. Când a intrat în baie animăluțul s-a bucurat ca și cum n-o văzuse de luni de zile. L-a încălzit sufletul. Nu-i venea să sune la anunț. Nu pentru că recompensa nu o tenta și nu pentru că nu-i era milă de stăpânii patrupezelui ci, pur și simplu, simțea că, de la pierderea părinților, în sfârșit, cuiva îi păsa de ea. L-a mângâiat, s-au tăvălit împreună pe covor, s-au alergat. Nu mai avea niciunul vârstă. Erau prieteni, erau fericiți.

Și totuși, după ce mâncară, Serina formă numărul din ziar:

- Știiți, am citit un anunț, despre un câțel...

- Vai, doamnă, știți ceva de el? Tekel negru cu lăbuțe cafenii! Venim imediat. Spuneți-ne adresa.

- Poate...

- Nu vă temeți, recompensa vă aparține. Imediat mergem și vă dăm banii la un CEC ori vi-aducem într-un plic.

- Eu...

- Da, v-ați atașat de el. Știm. E tare dragălaș. Rezolvăm și asta. Notez adresa.

Doamna de la capătul celălalt al firului era atât de disponibilă, de amabilă, încât Serina i-a dat adresa:

- Numai că eu sunt la serviciu, doar seara mă găsiți...

- Fiți sigură că venim chiar acum. Vă găsim, da?

- Da, vă așteptăm.

N-a trecut o oră și soneria de la intrare a zăbânit amenințător. Serina s-a apropiat de ușă: „Mi-l vor lua, și era atât de dragălaș...”

În prag o doamnă aproape de pensie și un domn cam de vârsta Serinei. N-au mai întrebat nimic – câțelul sărea la ei, dar fugea și la Serina. Părea că-i dorește pe toți. Nu se hotărâ.

După ce stăpânii câinelui s-au prezentat, toți trei s-au așezat:

- Doamnă, noi v-am făcut un CEC cu parola „Cuțu” – primiți astfel recompensa. Vi-l las aici, pe mäsută.

- Vă mulțumesc mult. Bani foloșesc oricui, însă eu am luat câțelul aseară, de la un bătrân. Trebuie, m-a rugat, să-i dau și lui ceva dacă primesc pentru câțelul pe care l-a ocrotit.

- Cine este acel om?

- Nu știu. În alt cartier, un om necăjit, stă pe stradă. De la el am câțelul. L-am dat de-o pâine. Atât aveam la mine. Fusesem acolo la o librărie să iau un album de pictură.

Jucându-se cu câțelul care nu-și afla locul, doamna rosti, veselă:

- Facem așa: îl ducem pe bătrân la casa noastră de la țară, că tot nu avem pe nimeni acolo. Are lemne, are mâncare – adăpost asigurat. Iar cu Jojo al nostru, pentru că vă place, și nouă de asemeni, eu propun să vă petreceți o vreme la noi. Casa și grădina sunt mari, avem tot ce ne trebuie, iar de când soțul meu s-a dus spre ceruri suntem doar cu acest tekel. Am fi încântați de oaspeți. Vă mutăm cu ce vă doriți și ne părăsiți când nu ne mai agreați.

Serina mângâia câțelul care parcă aștepta răspunsul ei. Fata gândea cât de mult și-ar dori o familie.

- Vă mulțumesc, doamnă. Nu vreau să refuz amabilitatea dvs. Primesc, cu plăcere.

- Nu va fi de scurtă durată, cu siguranță! Vorbi, în sfârșit, și tânărul domn, roșindu-și, ușor, vârfurile urechilor.

Au rămas împreună. Viața Serinei a fost, de atunci, minunată. Jojo i-a deschis ușa norocului, dar ea n-a uitat momentul în care a decis - rapid și bine - ce trebuia să facă cu ultimii bani.

Nicu DOFTOREANU

TANGOUL OCHILOR ALBAȘTRI

Motto:

Peste ochii ei

O binecuvântare.

Floarea Vântului

Haiku 993 - Victor Gh. Stan - 2010

La marginea Pământului

m-am întâlnit cu... ZÂNA NORILOR

care-și căuta umbra,

Dar umbra,

Aruncată din pragul zorilor,

Căzuse deja spartă

Pe mozaicul de tristețe al gândului.

Și-atunci,

Acolo...

La marginea Pământului,

Am văzut cum FICA VÂNTULUI...

Îngenunchiată-n fața ei

Culegea pulberea cerului

care-i acoperea ochii.

Și-atunci,

Acolo...

La marginea Pământului

Am simțit cum STĂPÂNUL ORELOR,

Măturând clipele-nceputului,

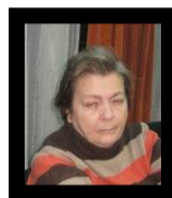
Rămășițe fluturânde în jurul fugarei amintiri,

Limpezea adâncurile acoperite de

ZÂNA NORILOR

Colorându-i adâncul privirii cu...

PICĂTURI DE CER.

Ana-Maria GOILAV
(1954-2018)

Un nume pe o cruce în București

Din părinți armeni bogați și harnici (tata, Petru, moșier în Rânghilești, mama, Livia, farmacistă), Ana-MARIA GOILAV (n. 27 mai 1954) a suportat nămeții și asprile epocii, nu doar ale iernii cumplite în care s-a născut, dar „a reușit a face liceul” la Suceava (Liceul „Ștefan cel Mare”) și a absolvit Facultatea de Limbi Române, Clasice și Orientale. A lucrat ca traducătoare de brevete de invenții, iar din 1990, la Institutul de Biologie și Patologie Celulară „Nicolae Simionescu”, pensionară, poetă, participantă la evenimente culturale, inclusiv „la armeni”, „la ingineri”, „la Calderon” etc.

Un suflet cald, prietenos, talentat! Îi deplângem plecarea în lumea cerească și-i mângâiem cu prietenia noastră pe soțul ei, scriitorul Dorian Ionescu-Pascal.

Dumnezeu s-o răsplătească pentru faptele bune, iar pe celelalte, dacă au fost, să i le ierte!

Literar Ing

Dorian IONESCU PASCAL

Joi 11 oct. 2018, ora 22:30

București – România

La masa de lucru, prin și sub hipnoză

INTERVIU CU UN PREȘEDINTE

Cu 5 – 6 luni în urmă, la o șezătoare literară, l-am întrebat pe TOVARĂȘU’ (N. Ceaușescu) dacă e posibil să izbucnească un război atomic.

Mi-a răspuns astfel:

- 1) Da
- 2) Da
- 3) Nu știu

Decodificare: răspuns negativ.

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE

Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro

MARȘUL UNIRII ROMÂNILOR

versuri

muzica

Corneliu CRISTESCU

Ovidiu TUȚULIANU

Noi suntem națiune, noi suntem brav popor,
Născut în vechi istorii, de pace iubitor.
Aici trăim de-a pururi, milenii au trecut,
De când, sub BUREBISTA, UNIREA s-a făcut!

Refren

Noi visăm la clipa sfântă,
Care iarăși va veni,
Este crezul nostru-n luptă,
Că UNIȚI din nou vom fi!

Trecură peste glie mulțimi de migratori,

Prădat-au totu-n cale și au distrus valori.

Ne-au despărțit o vreme, dar iar ne-am revenit,

Căci gândul la UNIRE, noi l-am avut ca mit!

Refren

Veni cândva VITEAZUL, el, MARELE MIHAI,
La ALBA în cetate primit a fost cu-alai!

UNIREA ROMÂNIMII, el, iată, a-mplinit,

Căci asta i-a fost POHTA LA CARE A POHTIT!

Refren

Sosi, apoi, și clipa UNIRII celei MICI,

VALAHIA, MOLDOVA fac ROMÂNIA ici.

Atunci când pașoptiștii și CUZA cel ETERN,

Gândiră ROMÂNIA să fie STAT MODERN!

Refren:

Dar ROMÂNIA MICĂ avea un ideal,

S-aducă-n trupul țării și dragul nost' ARDEAL

Și țara pân' la NISTRU. Le-avea și DECEBAL;

Făcut-au ÎNTREGIREA-n Războiul Mondial!

Refren

Avem un crez în luptă, vom fi deplin uniți,

Când Dumnezeu va face ROMÂNII FERICIȚI.

Căci va veni ea vremea, pe cursul cel firesc,

Să fim iar împreună

TOT NEAMUL ROMÂNESC!

MARȘUL UNIRII ROMÂNILOR

Tempo di marcia m.f. Text: Corneliu Cristescu Muzica: Ovidiu Tuțulanu 25.10.2018

REFREN

Allegro

Marinela STĂNESCU

ROMÂNIA, MAICA NOASTRĂ!

O, Maică Românie ce crunt ți-a fost destinul

În colțu-acest' de lume, la încrucșări de zări!...

Te-au cotropit tătarii, te-au dezbinat străinii

Și-au vrut să te supună chiar marile puteri!

Când tu erai rănită, din răni fără de leac,

Țășneau valuri de sânge ca fumul pe ogeag,

Dar nu simțea durerea căci se scurgea pe glie

Și îți făcea transfuzii, și pruncia ți-i hrănea!

Să aibe ochi de vultur, putere le dădeai;

Cu brațele vâjnoase să-și apere pământul

Și-i mângâia doar codrul, zăpezile și vântul...

Și scut le-au fost Carpații, ș-un Tricolor – IUBIRE;

Atunci se furișă prin oaze, dorința de UNIRE...

Jăratiful din suflet, un dor străvechi doinea:

“Să se unescă-n cuget, Măicuța, țara mea!”

Și clopotele sună, și văile răsună;

Pe deal în Alba lulia, românii se adună...

Din pieptul lor fierbinte, dorința lor de veacuri,

Tresaltă-n a lor inimi nebănuite leacuri!!

